

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

V. De Religiosis, qui cum maioris momenti res dimiserint, in religione erga minutias ac reculas afficiuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

se sentiret: quia prior ille instar hydropici est, vel eius quem ardentissima & vehementissima quaedam febris adurit; alter vero, tanquam qui bene valet, & sanus est. Hæc ergo est inter diuiciarum & opum appetentiores, & veros pauperes spiritu, qui contenti sunt eo quod habent, nec aliquid ex hoc mundo sibi cupiunt, differentia; quod hi sani & bene valentes, illi ægroti: hi saturi & repleti, illi famelici & sitibundi: hi denique opulenti, illi mendicæ sint.

Hoc scilicet per Salomonem Spiritus insinuat: Est, inquit, quasi diues, cum nihil habeat; & est quasi pauper dum in malis diuitijs sit, utpote semper esuriens, & plura appetens, semperque sibi defuturum quid existilians. Hæc est nimirum miseria, infelicitas & penuria, quam bona & opes mundi huius secum trahunt, quod satiare & vllum possessoribus suis adferre gaudium nequeant: hæc ex aduersum felicitas ac beatitudo, quam Spiritus pauperis includit, quod beatos efficiat eos, qui iam habent; propterea quod hi iam tum hoc sæculo ingenti quadam satietate gaudere incipiunt.

Socrates cum diis esse simillimum dicere solebat, qui quam paucissimis egeret, cum dii nullus egeant rei. Atque hic ipse per forum transiens, tantamque rerum venalium multitudinem videns, dicere solitus fertur: *Quam multis rebus ego non egeo!* sed imperita multitudo, avari quoque & cupidi, cum tantam rerum abundantiam contuentur, gemunt ac dicunt, *Quam multa mihi desunt!*

CAPVT V.

De Religiosis, qui cum maioris momenti res dimiserint, in Religione erga minutias ac reculas efficiuntur.

EX supra dictis, ad nostram vtilitatem dicere possumus primò: nisi nos qui

mundum & opes & facultates eius dimittimus, simul etiam omnem erga eandem affectum exuamus, verè spiritu pauperes non esse. Hæc namque paupertas in eo consistit, ut non solum corpore & exterius cunctas mundi res missas faciamus, sed & voluntatem & affectum penitus ab iisdem auellamus. Atque hoc potissimum paupertatis spiritualis membrum est. Vade, si adhuc quidam erga illas affectus in te vituit, nondum eas penitus & ex animo reliquisti: sed vna tecum ad Religionem adduxisti, cum in corde eas tuo adhuc infixas retinèas: itaque non verè, sed fide & mendaciter es pauper: & consequenter nec verus, sed fictus & per speciem Religiosus: cum corpore solum in Religione sis, spiritu vero & animo verferis in mundo. Ergo falso Religiosi nomen habes.

Secundò, hinc sequitur Religiosum, qui mundi facultates & diuitias iam contemptis ac missis fecit, si hic in Religione erga minutas reculas, puta cubiculum, vestem, librum, imaginem, aut alia id genus perditè afficitur, verè & perfectè pauperem spiritu non esse. Eadem hic militat ratio quæ antè, quia scilicet primaria paupertatis spiritus, pars in affectu erga res mundi, auulsione, & cordis ab iisdem alienatione consistit. Qui vero sic affectus est Religiosus, affectum hunc & amorem ne usquam deposuit: sed quem in sæculo erga res illas amorem habebat, hunc in Religioso statim ad minutas ac nullius momenti res conuertit ac transfudit: & tam cor eius modo erga ineptias hæc pueriles afficitur & adhæret, quam in sæculo erga facultates & opes omnes afficiebatur. Egregiè punctu hoc Cassianus pertractat. Nescio, inquit, quomodo rem quandam ridiculam, quæ in Religiosis quibusdam usu venit, exponam: quod, postquam facultates omnes & diuitias, quas in mundo habebant, generose dimiserunt, tanta tamen in Religione erga reculas & minutias contemptibiles sollicitudine & passione ferantur, ac superuacaneas aliquas & impertinentes comoditates tam efficitim quærant & consecrantur, ut haurum curæ nonnumquam

Non est verè pauper spiritu descendus, quæ affectum erga res mundanæ non exuit.

Paupertatem spiritus non habet religiosus, qui res minutulas efficitim amat.

Collat. 4. Abbat. Dac. mel. c. 21. Sape religiosi magnarum opum contemptores ad res minutulas nonnumquam hærescunt.

M 3 quam

quam pristinam omnium facultatum supererogationem. Quibus parum profuturum aut, amplas se possessiones & substantiam copiosam deseruisse, eo quod affectum erga eandem haud deposuerint, sed eum ad res friuolas ac minutas commutarint & traduxerint. Nam vitium cupiditatis & auaritia quod erga species pretiosas exercere non possunt, circa vtiliores materias retinentes non abscidisse, sed immutasse se probat pristinam possessionem. Eade qua ante a libidine detinentur, quasi vera differentia tantummodo metallerum, & non ipsa possessio cupiditatis habeatur innoxia, & quali propterea magna deseruilemus, vt affectum & amorem nostrum paruis & minutis applicarem, neq; enim ad hoc maiora dimittimus, sed idcirco pretiosiores abiecit in materias vt facilius deseremus. *Religiosi sepe in mundanis rebus iniquitatem in seculo; & torti esse etiam magis. Principatus, Episcopatus, & dignitates non accipiunt, non aspiramus acillas, neq; eximimus sed omni ratione gloriam & laudem hominum occupamus, tamq; quomodo unque possimus, procuramus, gaudemusq; cum vel laudamur, vel magni ducimur. tam ab ijs qui domi sunt, quam qui foris.*

Aequali in vicio ponitur, siue in parua, siue in magna re eque immoderatis affectum ostendat.

Est vlt opuscul eius in Biblioth. SS Patrum Tom 3. Aurum vel argentum non inficit animam: sed immoderatus orga illa inficit.

Idem quoque declarat Abbas Marcus, in quadã consultatione & colloquio, quam alloquitur animam; *Et nec, inquit, anima mea cara nec aurum cumulamus, nec argentum, nec prada possidemus. Et ego respondeo ista nec aurum, nec prada per se detrimentum afferre, sed propter sterum illorum usum & inordinatum erga eadem amorem. Quidam enim diuites cum diuitiarum amore minime teneantur. Deo placeant, vt S. Abraham & Dauid: vos vero sine diuitijs, vt pote quas abiecit, & auaritia vitium in materia abiectissima nutritis; non cumulamus aurum, vel argentum, sed res vilissimas congerimus, de his affectum & animum applicamus, & tanto eas amore prosequimur, quanto in saeculo*

aurum argentumue prosequeremur, & subinde non minus ob has inquietamur & ducimur, quam ob illas inquietamur in saeculo; & torti esse etiam magis. Principatus, Episcopatus, & dignitates non accipiunt, non aspiramus acillas, neq; eximimus sed omni ratione gloriam & laudem hominum occupamus, tamq; quomodo unque possimus, procuramus, gaudemusq; cum vel laudamur, vel magni ducimur. tam ab ijs qui domi sunt, quam qui foris.

Miserabiliores ergo & reprehensione digniores sumus quam ipsi mundani, inquit sancti illi scriptores, quod nos indignus & vilis quam ipsi deiecerimus. Est enim mundani affectum ad aliquid transferant, cum tamen applicent ijs, quæ momenti & pretii videntur: ac nos, cum hæc grandia deseruerimus, ad res viles & tenues amorem transferimus. Ad primum pueritiam redimus; grandescere debemus & inolescere, & inolescere, ac cum Apostolo in virum perfectum quotidie crescere. & contra plane facimus, dum in pueris (quales enim dum Religionem intramus, omnia quæ mundi sunt relinquimus, & in ijs, quæ sua transende vites,) aternu pueri facti sumus, ad inania & pueriles negotia animum traducentes, atq; ut puer, dum pomum illic meli, que in fanilla auferimus, quam pomum lacrymatur; ut illic dum regit, ergo quam afficiamur, carere cogimus, vel denegantur illis petita, statim turbantur & reuertuntur. Hoc est, quod Cassianus vna ex parte siliu, ex altera veronigoa commiseratione & compassionis, & gratia ait, quod nimium vitæ gradum, & Religionis, cum animus fuit & mundum, & quid in eo eras dimittendi, vique eo se rebus inferioribus, vilibus & minutis abijcit, velle corbet & inquitet (vt turbant) solet puer si, quando pomum illi negatur, dum nuge alique pueriles & ineptias ab eo sublatæ sunt.

S. Bernardus ad Monachos quosdam scribens, in hæc verba loquitur: *Miserabilior es sumus omnibus hominibus nos monachi, si pro tam exiguis, in Religione vniuersis in patimur detrimenta, id est, propter illa, omnem*

Religiosi sepe in mundanis rebus iniquitatem in seculo; & torti esse etiam magis. Principatus, Episcopatus, & dignitates non accipiunt, non aspiramus acillas, neq; eximimus sed omni ratione gloriam & laudem hominum occupamus, tamq; quomodo unque possimus, procuramus, gaudemusq; cum vel laudamur, vel magni ducimur. tam ab ijs qui domi sunt, quam qui foris.

omne quod hactenus collegimus bonum, & quidquid reliquimus id disperdamus. Quid enim insipientia, imo quod insidia est, & qui maior a reliquimus, minor a eum tanto discrimine teneamus? Videre vis la-
Auram? rogat S. Bernardus: Si mundum contempserimus, vniuersum: si abrenuerimus, vniuersum affectibus propriis quorum, si maior-
steriorum carere, mancipium nostrum fieri, si denique non ventum voluntatem nostram facere, sed imposuimus homines super caput nostrum: quid non oportet fieri, ne forte contingat haec omnia nobis in insi-
pientia nostra, & negligentia desperare?

CA. PVTVI. VI.

De tribus gradibus paupertatis.

Tres paupertatis gradus a sanctis Pa-
tribus, & vita spiritualis magistris
communitate traduntur. Primus est co-
rum, qui quidem exterius res mundi de-
seruerunt, sed nondum interius, nec per vo-
luntatem: imo vero adhuc erga eandem
perditam afficiuntur. Hec hodie iam ante dixi-
mus, non veros, sed fictos esse pauperes, &
falso Religiosorum nomen obtinere. Al-
ter paupertatis gradus est eorum, qui om-
nia quae mundi sunt, effectum simul & vo-
luntate dimiserunt, quin etiam hinc in Re-
ligione omnem erga superflua quietem af-
fectum deposuerunt, erga necessaria tamen
mire adhaerent, seduloque procurant, ne
sibi quid desit eorum quae sibi necessaria
sunt, atque in omnibus, scilicet in vitiis,
vestitibus, cubiculo, & omni denique re aliis,
bene sibi commodeque prospectum cu-
piunt: vnde si quid in eis defuerit, dolent,
conqueruntur & expostulant. Haec non
est perfecta paupertas.

Vnde egregie S. Bernardus: Volendum
sane & deplorandum in primis est, tot ho-
dierna die reperiri, qui spectato paupertatis
nomine gloriantur, & aliter esse paupe-

res volunt, nihil ut sibi velint deesse, sed om-
nia quae abundantissime suppetere. Haec
non tantum inopia & paupertas est, quam co-
pta & opulencia: & quidem tanta, ut ne di-
uites quidem huius saeculi parem habeant:
utpote quibus non raro multa in his rebus
desunt: modo quidem, quia non habent
per omnia quae eunquae desiderant: alias ne
quid de rebus suis expendant, hinc magis
ex parsimonia abstinent & se continent,
quam nos ex amore virtutis: alias denique
quia, esto omnia habeant, & etiam insume-
re audeant, famuli tamen usquequaque ad
subitum & mentem ipsis non seruiunt.
Tu vero, qui Religiosus es, & paupertate
proficis, quin imo votum eiusdem con-
cepisti, nullam patri necessitatem cupis, &
nulla recarere. Hoc non est paupertatis,
sed commodorum tuorum amicum & cu-
pidum esse; & velle ut omnia tibi affatim
suppetant. Possitan etiam in mundo mul-
to plura nobis deessent. Dissentaneum pro-
inde ac nefas est, ut in Religione, ad quam
venimus ut nos mortificaremus, ac poen-
itentiam ageremus, maiores delicias &
commoditates sectemur, quam in mundo
habuissimus.

Si ergo ad ipsam paupertatis huius spi-
ritus perfectionem peruenire volumus,
si nomen Religiosum profus adimplere, & ut
vita nostra cum nomine quo dicimur co-
incidat, ulterius ad tertium paupertatis gra-
dum ut transeamus, nobis enitendum est,
qui est, paupertas necessaria parum pendit. O-
porret inquam affectum, non solum su-
persuatum, & quibus haud aegre careri po-
tesset, verum etiam necessarium reru de-
ponere, adeo ut etiam in his vere sumus
pauperes, & affectum & desiderium quoddam
paupertatis ostendamus, & esto eis ex toto
carere, & profus relinquere non possumus,
id saltem quod necessarium est, satis par-
ce & limitate vsurpemus; hancque necessita-
tem non nimis excedamus aut dilate-
mus, sed quam possumus arctissimam &
angustissimam faciamus, gaudentes sem-
per aliquid quod ad hoc, ex amore pauper-
tatis, pati.

Idem S. Bern-
cent. tract.
de vita spū-
rit c. 1.
Arbert.
Magni in
paradiso
anim c. 5.
Paupertas
quae nihil si-
bi vult de-
esse, non est
inopia, sed
plus quam
diminutum o-
mnium co-
piae.
Paupertas
propria sem-
per commo-
di sat agens
Religiosum
dedecet.

Paupertas
perfecta ce-
tam res vi-
tae necessa-
rias negli-
git.

Paupertas
perfecta ne-
cessarias
parce vsu-
tur.

Scribit

